

CSONGRÁDI UJSÁG

Előfizetési árak:
Egész évre 4 korona, fél évre 2 korona, negyed évre 1 korona.
Egyes szám ára 8 fillér.
Megjelenik minden vasárnap reggel.

Felelős szerkesztő
TÓTH DÉNES

Szerkesztőség:
Szentháromság-tér 2. szám.
Kiadóhivatal:
Bozó és Justin könyvnyomdája Szentháromság-tér 2. szám.

IV. évfolyam.

Csongrád, 1906. szeptember 8.

37. szám.

Alszik minden.

Nem hiába mondja a példaszó: „munka után édes a pihenés”, úgylátszik, e pár szót, mint egy törvényt, tartják be közéletünk szereplői.

Hogy is ne, amikor a múlt évi küzdelemben az erők kifáradhattak és elenyedhettek annyira, hogy egypár év eltélhet, amíg minden a rendes mederbe tér. Talán jobb is így, mert a szenvedelmek csillapultával az erők új életre kapnak és kiforrva, egy szebb jövőt teremthetnek.

Szép, igen szép e megbocsájtás korszaka és rá lehetne mondani, hogy nemes tény, ha a megbocsájtandók seregének az érzülete, véralkata és minden ténykedése e szép akaratot fenekestől fel nem forgatná.

Tehetik a farkast a nyáj közé őrzőként és bármily félre vezető annak szelidsége, mégis az az egyes pillanatnyi alkalmakat megragadva, megmarja, sőt megeszti az ártatlanság szimbolumát, a báránykát.

A községháza előtt levő kövöni megbocsájtó is így járhat. Talán nem tudja, hogy azok, akik régebben a legnagyobb ellenségei voltak és ma a megszelídülés álarcá alá rejtőzve hajladoznak előtte — alkalmadtán majd nagyot is üthetnek rajta?

Nines okunk, legkevésbé célunk, hogy oly egyéneket is e kategóriába sorozzunk, akik tényleg belátták, hogy csak egy út lehet és az igazi az, amely az önállósághoz, jóléthez és boldogsághoz vezet. Hogy e szép és magasztos célt elérjük, ahhoz nem egyedül a jóakarát, hanem a tudatos önértzet, hajthatatlan energia is kell. Hiába bocsájtunk meg annak, akinek arra nincs szüksége. Ez a cél túllövése.

Mi csak mosolyogjuk az ily tévedéseket, mert hiszen a természet törvényei által előírtakat úgy sem változtathatjuk meg.

Bukjon, akinek bukni kell.

Hogy az esetleges bukást nem hogy feltartóztatnák, hanem elősegítik éppen azok, akiknek meg lett bocsájtva, az régi dolog.

A hatalom ingatag polc, amelynek ingását az érdekek még jobban elősegítik, s jaj annak, aki rajta állva bizik és megbocsájt az oly támasztéknak, amely megbízható sohasem volt.

Avagy talán azt hiszik, hogy a nép kegye állandó? Ha igen, ez volna a legnagyobb csalódás. Bizott abban más is, és ez tette elbizakodottá, elzárkózott mindentől, nem csinálva semmit.

Már pedig ha a hatalom birtokában felette állónak érezzük magunkat a nép

nagy tömegén, keservesen csalódunk, mert a tömeg nem méltányolja azt, aki különben gondolkodik mint ő; az emberek csak azt tartják okosnak, aki úgy gondolkodik mint ők.

Tehát rajta, bocsássunk meg mindenkinek és vágjuk magunk alatt a fát. A fizetés mindenképp egy, hiszen semmi sem örökké való. Dehogy éppen azok, akiknek megbocsájtottunk, rántsák ki az ember alól a talajt, ez már több a tragikomikumságnál.

Különbén így szokott az lenni. És természetes folyamánya a hatalmasok gondolatmenetének, mert legnagyobb gondjuk az ellenséggeli kacérkodás, nem törődve a saját pártjuk züllésével.

Mit ér a párt vezető nélkül, a vezető párt nélkül? A párt csak talál új bálványt, de talál-e a vezető új pártot? Ez a kérdések kérdése és úgylátszik, szemünk előtt fog lefolyni e játék, gyönyörűségére a megbocsájtottaknak.

Mert ahhoz már vakság kell, hogy leghivebb embereinket mellőzzük, csak azért, mert azt hisszük, hogy a hatalom, melyet betölthetünk — örökkévaló. Az ember élete csupa csalódás, tehát csalódni emberi dolog, dehogy készakarva csalódjunk, az gyenge észre vall.

Avagy talán hihető, hogy Mátéffy Kálmán és társai jó 48-asok lesznek? A mi nézetünk az, hogy soha! Nemesak

A vasúton.

Esti tíz óra tájt a vasúti étkezőkocsiban a pincérek sűrűve hordják le az asztalokról az evőeszközöket. Az étkezőkocsiban már csak egy vendég maradt, Selmei Tivadar, a gazdag fakereskedő, ki lassan szörpölgette teáját.

Éppen szivarra gyújtott rá, mikor a szomszéd asztalnál az egyik pincér azt mondja a másiknak:

— Az a zsebmetsző nem is jött vacsorázni.

— Az ám nem jött be, — mondotta a másik pincér.

Selmeit ez a néhány szó kíváncsivá tette. Megkérdezte az egyik pincértől:

— Valami zsebmetsző utazik velünk?

A pincér diszkrétén mosolygott...

— De milyen!

Azzal felkapott egy nyaláb tányért és kiment a kocsiból.

Selmei nem kérdezősködött tovább. Elvégre, gondolta, zsebmetszők mindenütt vannak, miért ne lehetnének a vonaton is. Kissé rideg, önző ember volt ez a gazdag fakereskedő. A zsebmetszők például csak akkor kezdték volna érdekelni, ha az ő tárcáját fenyegették volna. De erről szó sem lehetett a jelen pillanatban. Az első osztályú vasúti kocsiban — egy évi bérletjegye volt ugyanis — egyedül utazott. Ugy éjfél tájt meg szokta vesztegetni a kalauzt, hogy magára maradhasson. Nagyon jól tudott aludni a vonaton. Néha olyan mélyen, hogy alig bírták felkelteni.

Tíz perc múlva fizetett és elindult a kupéja felé. Utközben bekapdikkant a többi kupéba, vajjon nem ölik-e a szemébe esetleg a zsebmetsző, felfedezhette volna, mert sokat olvasott internacionális zsebmetszőkről, kik rendesen szépek, s többnyire elegánsak. Szeretett volna látni egy ekzemplárist.

A revü meddő maradt. Azok a nők, akiket a kocsikban látott, nem voltak se szépek, se elegánsak. Többnyire élemedett hölgyek és jelentéktelen bakfisok, kik családjukkal futattak, s nagyokat ásitottak.

Selmei jökevényen indult kupéja felé, de az ajtóban meghökken. A kupéban ugyanis fejét félkarjára támasztva, elegáns, csinos hölgy foglalt helyet. Máskor talán örült volna ennek a kedves vizávnak, de most akaratlanul nyugtalanság fogta el. Nagy pénzösszeg volt nála, tizenötezer forint. Fát volt vásárolni Erdélyben, de nem tudott megalkudni. Hozta haza a pénzt érintetlenül. Ott volt a mellénye belsejében.

Zavartan köszönt és helyet foglalt. Néhány percig gondolkozott. Miért nem szállt ez a magányosan utazó hölgy női szakaszba, mikor más van? Ez mindenesetre különös. Aztán milyen határozott, rezolut kinézése van. Kétségtelen, hogy ez az utitársó hozzá van szokva a magányos utazáshoz. Nagy rutinnal helyezkedett el, s igazította a ventilátorokat. Mindenaél jobban nyugtalanította mély álma. Tudta, hogy ha elalszik, kész zsákmány. Az ingét is levethetik. Egyszer társai, mikor egy mulatságon elszun-

ditott, kisúvikszolták a lábaféjét. Azt nem bánta volna, ha a szemben ülő nő akármit is ténne a lábaféjével, de a tárcá, vagyis a tizenötezer forint...

Mert most már bizonyosra vette, hogy a szemben ülő nő senki más, mint az a zsebmetsző, akit a pincérek avizáltak. Nagyon kényelmetlenül kezdte magát érezni. Szeretett volna más kupéba áthurokolni, de nem talált rá ürügyet. Aztán kérdés, hogy ott biztonságba van-e?

Már arra is gondolt, hogy a legelső állomásnál leszáll, s bevarja a legközelebbi vonatot. De hirtelen más ötlet támadt. Minden aprópól nélkül beszédbe elegyedett a szép de veszedelmes utitársnővel.

— Ha megengedi, hogy az egyik ablakot kinyithassam?

— Amint tetszik.

Selmei mohón folytatta a társalgást. Öt percig időzött az időjárásnál, tíz percig szidta a menetrendet, a rossz csatlakozást, aztán merészen felvetette a kérdést:

— A nagyságos asszonyt bizonyosan várni fogja az állomásnál a kedves férje?

A szép szőke asszony mosolygott. Kábítóan fehér fogai veszedelmesen villogtak.

— Nem, az én kedves férjem — mondotta — nem fog engem várni.

— Nem?! — szörnyűködött Selmei, — hisz ez lehetetlen!

Szeplős arcot, naptól lesütött vagy persenésekkel tele arcot és kezet hófehérré és üdévé varázsol már 1 tégely

Kamilla-krém. Ára 1 korona.

Kapható: Balkányi Lajos gyógyszertárában Csongrádon (Szivák-tér.)

reméljük, de tudjuk, hogy pártunk embereinek is ez a nézete. Hogy képzelhetjük tehát el, hogy ezen urak csatlósai majd megtérve, hú támasztékul fognak szolgálni?

A kacérkodás folyt már régóta szemünk előtt és mi fel is emeltük szavunkat, leplezve egypár oly embert, akiknek nem megbocsájtani, de akiket kiközösíteni kell az igazak közül, mert megfertőztetik azokat.

A mi szemünk messze lát és tudunk sok mindent, amit ez idő szerint még nem hozunk napfényre. Nagyon jól tudjuk, hogy réttegik azokat, mert retteghetik. Sok étvágytalanságnak és rosszul töltendő éjszakának okozója lesz az.

No de hagyjuk, nincs még itt az idő, azonban hogy fenti szavaink igazolására tényt is mutassunk és hogy ne aludjon minden, majd legközelebb egyet feltárunk, ámulatára a jó 48-asoknak.

Tessék majd hinni a megtérteknek és tovább is kacérkodni velük. A hatalom szép eszköz az ahhoz érték kezében a nép boldogítására, de furcsa jószág a nép boldogítására, amely könnyen leveti az ahhoz nem értőt.

A hála.

Gyönyörű megnyilatkozása az emberi hálának az alább közölt kérvény, melyet az amerikai árpádihoni magyarok gyűlésének határozataként, Hegyi Antal érdekében fognak intézni Polónyi Géza igazságügyminiszterhez.

Hegyi Antal volt csongrádi plébános, Amerikában előbb Fairportban (Ohio), majd Hammondban volt a magyarok lelkipásztora.

Szervezte Amerikában az első magyar árvák és aggmenedékházat is, melynek ma is igazgatója. Hegyit Amerikában nagyon szerették hívei, amit különben bizonyít a következő kérvény is:

„Alólirott Árpádhon, északamerikai magyar

telep tisztviselői, a louisiani magyar árva- és aggmenedékház vezetői tagjai és az összes magyar lakók, a legkorosabbtól le a legapróbb gyermekig, a legalázatosabb kérésünket küldjük a messze tengereken túli szülőházánkba, Nagyméltóságod kegyes színe elé, a mi szeretett, kedvelt jó lelkipásztorunk, jelenleg a szegedi börtönben sinylődő atyánk, főtiszteendő Hegyi Antal plébánosnak szabadon bocsájtatása ügyében.

Szívünk elszorul, kétségbe vagyunk esve, midőn a lapokból olvassuk, hogy a mi lelkipásztorunkat mily nagy baj érte édes szülőházánkban. A legnagyobb alázattal járunk a mi független nemzeti kormányunk igazságügy-miniszteréhez, hogy kegyeskedjék a messze tengerentúli árva magyar honfitársai alázatos kérését meghallgatva, Hegyi Antal plébános urat szabadlábba bocsájtani.

Hegyi Antal úr az amerikai magyar farmerek atyja, vezére, aki bennünk a vallást, a hazafias érzelmeket ébren tartja. Ha Hegyi Antal nem tér vissza gyorsan, az árvaház megszűnik és az árpádihoni magyarság, mint a pásztor nélküli nyáj, szétzillik. Ezeknél fogva kérjük a nagyméltóságú igazságügyi miniszter urat, hogy Hegyi Antal plébános büntetésének kegyelmi úton való elengedését, az ellene egyéb ügyben foganatba tett eljárásoknak pertörles utján való megszüntetését a király Ó felségénél kieszakozni kegyeskedjék. Árpádhonban, (P. O. Hammon, La. U. S. A.) 1906. évi július hó 30-án. (Aláírások).

Lám milyen szép tett ez az amerikai magyarkortól, hogy azt az embert, aki az érdekeiket istápolta és oly nagymérvű tevékenységet fejtett ki közöttük, mely kitorúlhetlenné tette emlékükből, nem hagyják bajában sem és megmozdulnak, hogy lépéseket téve az érdekében, mielőbb viszont láthassák.

Igazán szép és dicsérendő tette ez az amerikaiaknak, s mi csongrádiak szegyelhetjük magunkat legjobban, hogy Hegyi Antalért még ezideig semmit sem tettünk.

Pedig mondhatjuk, nekünk is volt olyan jó-

tevőnk és oly jó lelkipásztorunk, mint az amerikai árpádihoniaknak. Küzdött értünk is, s feláldozta mindenét, hazáját, most becsületét.

Azonban a népe szeretetét nem vesztette el, úgy áll az ma is, mint a szikla, nem fogyva, hanem megnövekedve. És majd ha jön az óra, hogy volt pártja bebizonyíthassa szeretetét, megmozdul az mint egy ember, hogy elégtételt szolgáltatson Hegyi Antalnak.

De hiába minden vérmes remény, Hegyi Antal sohasem fog hazajönni Csongrádra. Így tehát nem marad más hátra, mint az, hogy a csongrádiaknak is úgy kell eljárni, mint az árpádihoni magyaroknak. Kegyelmet kérni részére, hogy mielőbb viszont láthassa amerikai híveit.

Vizvezeték és csatornázás.

Igen üdvös és különösen a közegészségügyre nézve valóságos áldásos intézményt, a kötelező vizvezetékét már elvileg elfogadta a községi közgyűlés.

Bár rendkívül nagyhorderejű ezen elvi kijelentés annak idejéni határozottá emelése, azonban még sem lesz teljes az általános csatornázás nélkül, többféle szempontból.

Mert több mint bizonyos, hogy a tiszta és bacillusmentes ártézi víz ivásával a közegészségügy jobba válik, ennek ellenében az ártézi kútakból kifolyó víz mai állapotábani elvezetésével csak rosszabbodni fog.

A széles és csekélyesésű primitív levezető árkokban a víz megállva, a forró napokon megromlik és a közel lakók levegőjét a szósoros értelmében megfertőzteti. Néhol, az úgynevezett sárkányfarkon az arra járók és kelők, ha kénytelenek is szívni a víz okozta dögletes levegőt, de hogy azt ne érezzék, befogják orrukat és tőlük telhetőleg sietnek kijutni ezen légkörből, amely gyönyörű világot vet Csongrád város közegészségügyére.

A szép asszony cigarettára gyujtott és így szólt:
— Elvált asszony vagyok.

Selmei felpattant:

— Elvált asszony? — kiáltotta — de hisz ez szörnyűség!

— Ugyan, mondotta az utitársnő kissé gúnyosan, miért találja ön azt olyan szörnyűnek?

— Miért? Megmondom, nagyságos asszonyom. Mert én is . . .

— Ön is?

— Igen, azaz, hogy az én feleségem is elvált tőlem.

— Lám, lám.

— Én tudom, hogy milyen skandalumok előzték meg a válást. Undorító skandalumok. Hónapokon át vájkáltunk egymás veséjében. Bocsánat, ez így van. Még a tetlegességtől sem riadtunk vissza. Micsoda bestia! Bocsánat, nem mondhatom el a részleteket. Nem mondhatom el. Tiltja a tisztesség, a köznapi értelemben vett szemérem. Azért mondtam, hogy szörnyűség. Tetszik érteni?

— Egyáltalában nem.

— Nem? Csodálom.

A szép utitársnő kidobta a cigarettát az ablakon s a legnyugodtabb hangon folytatta:

— A mi válasunkat semmiféle skandalum nem előzte meg. Férjem elpazarolta vagyonát s ott hagyott egy más nő miatt.

— Egy más nő miatt? — kérdezte Selmei kissé bambán.

— Ugy van; egy más nő miatt, aki gazdag volt.

— Ugy? Értem. Eszerint a nagyságos asszony nem gazdag?

Selmei észre sem vette, hogy milyen ostobaságot, illetlenséget kérdezett. Egész bizonyosra vette, hogy az, akivel beszél, hirhedt kalandornő. Azzal szemben nincsenek társadalmi kötelezettségek. Folytatta az indiszkrét kérdezősködést:

— Mióta férje elhagyta, a saját ügyessége után él, ugy-e bár?

— A mások zsebében, — gondolta magában a megriadt fantáziájú fakereskedő, aztán szomorúan folytatta:

— Persze, persze, az élet sok furcsaságot produkál. Ilyen szép asszony. . . Hm. . . Az enyém is szép volt. . . De ez nem tartozik a dolgra.

Nagyot sohajtott s lecsüggesztette fejét, mint ahogy a színpadon a drámai magánjelenéseknél szokás.

Lássa, szép asszony, az én esetem hasonlít az önéhez. Engem is a feleségem tett tönkre. Mert egészen tönkre tett. Nekem nincs egyebem a rajtamvalómmál. Tudja hogy harminnyolc krajcárral a zsebében utazom. Becsületemre mondom, harminnyolc krajcár összes aktív

vagyonom. Mit szól ehhez? Ugy-e borzasztó? Egy felnőtt ember, aki maholnap nagyapa lehetne. Még nem, de néhány év múlva. Mert negyvennégy éves vagyok, s itt állok csupaszon meztelenül. . . Nem borzasztó az? És tudja, miért utazom? Pumpolni megyek egyik rokonhoz. Ugy-e, szomorú foglalkozás? Mindegy. . . a nyomorúság a lejtőre sojtort. Tudja, hogy reggel óta nem ettem. Egy falatot sem. Becsületemre! Idáig juttatott az asszony, az az asszony. Csikorgatta a fogait.

A szép asszony szeméből meghatottság áradt. Lekapta hamarosan kékításkáját s kicsomagolt belőle egy sült csirkét.

— Uram, — mondotta — ön megtisztelt bizalmával, nem szabad visszautasítania ezt a csekélységet. Van hozzá egy kis jó bor is.

— De asszonyom. . .

— Tessék.

Selmei nagyon rövid vonakodás után elfogadta a felajánlott csirkét s noha előbb az étkezőkocsiban jól bevacsorázott, mindenesztől elfogyasztotta. Csak úgy ropogtatta a csontokat. A bort is kihajtotta egy hörpintésre. Nagyon meg volt elégedve magával, vagyis azzal, hogy milyen pompásan szimulálta a félig éhenholtat. Aztán megtörölte a száját, jó éjszakát mondott s három perc múlva elaludt. Biztos volt benne, hogy nem nyúlnak a zsebéhez.

FERENCZ JÓZSEF KESERŰVIZ
AZ EGYEDÜL ELISMERT KELLEMES ÍZŰ TERMÉSZETES HASHAJTÓSZER.

Persze az előljáróság feje, nem káptalan esze, hogy mindenre gondoljon.

Pedig ha áldozatba kerül is e kérdés rendezése és talán ezért húzódik attól mindenki, előbb utóbb meg kell csinálni a rendes csatornázást, mert már a viszonyok is rákényszerítők.

A kisereti holtiszába levezető csatorna tűrhető, mert némi esése van. Ebből azonban nem következtethető az, hogy meg is félt a kiválmaknak. Az élőtiszába torkolló csatorna pedig kritikán alóli állapotban van éppen a fenti okok miatt. Ezen utóbbi csatornára pedig nagy gondot kellene fordítani, amennyiben az a legszegényebb osztály háza előtt vezet el.

Tehát éppen ezért — mert a munkásosztály lakik ott, akik a megélhetés gondjaitól úzva, az egész országot bejárják, tehát nincsenek itthon — kellene nagyobb gondot fordítani, mert anélkül is a házuk környékét és udvarukat nem gondozhatják kellőleg. Kicsiny, szűk lakásukban zsúfolva alszanak a családjaik, akik reggel felkelve, az egyik egészségtelen levegőből a másikba jutnak.

De mi lesz télen, amikor a csekély esésű, jobban mondva, állóvízű csatornában a kihűlt víz jéggé fagy?

A kútakból a víz szüntelen jön, de a Tiszába nem folyhat, mert nem is bír. Tehát jég jég hátára fog fagyni, amely az egész utcát is elboríthatja, megadva az alkalmat, hogy az előljáróság unalom-üzésből ott csuszongálhasson. Mindezen bajokon és állapotokon egyedül a város csatornázása segíthet.

Hogy mily fontos és messze kiható kérdés a csatornázás helyes megoldása, azt talán mondanunk sem kell. Azonban felhozzuk azért, mert ki tudja, nálunk az érdekek az irányadók.

Elsősorban az ily fontos kérdést, mint a csatornázás keresztülvitelét, a kiválm-

aknak megfelelőleg, de meg a jövőre is nézve, nem lehet csak hübelebalázs módjára megcsináltatni.

Miért? Azért, mert ha e kérdéssel kapcsolatban levő munkálatokkal nem olyan egyén bizatik meg, — aki szakember ezen a téren, megeshet könnyen az, hogy a csatornázás nem fog megfelelni a követelményeknek. Egy csekélynek látszó hiba a lejtmezésben és ott vagyunk ahol voltunk, t. i. a csatornának nem lesz esése és a víz nem folyhat ki a kívánt helyre éppen úgy, mint ahogy ma sem folyik.

Mit csinálhatnánk ebben az esetben? Azt, hogy vagy felszedjük a csatorna csöveket újbóli lerakás végett, vagy pedig gőzgépet alkalmaznánk a csatornában levő víz kiszivattyúztatására.

Tehát, hogy mindezen eshetőségeket már eleve kizárjuk, leghelyesebb ha ajánlattétel végett a budapesti mérnök és építész szakegyesületéhez fordulunk. Ott majd megtaláljuk a szakembert, akinek praxsisa már eleve kizárja városunknak önmaga kárán való tanulását.

A csatorna vizeinek mikénti esetleges felhasználása a községi közgyűléstől függ. A csatornázás megcsinálása alkalmával egy nagyobb esést csinálva talán elérhetjük azt a célt, ami mult számunk egyik cikkében volt felemlítve.

Mindenesetre az is szakférfiak által volna felülvizsgáltatandó, hogy az összes ártézi kútak felesleges vizének egy nagy esés létesítésével lehetséges volna-e egy dinamó gépet hajtani, hogy a villanyvilágítás saját kezelésbe ocsóbbá tétessék.

Mindezen kérdések a város csatornázásával kapcsolatosan tárgyalhatók. Azonban a csatornázás mindenesetre létesítendő, mert a mai állapot soká nem állhat fenn és a kényszerűség is rá fog bennünket szorítani, hogy azt mielőbb keresztül vigyük.

HIREK.

Az igazi áldás a népre.

Sok olyan dolog van, amiben a sajtónak hivatalosszerűleg küzdeni kell az előítélet ellen. Így volt ez az általános vízvezeték, így van az általános kötelező tűzbiztosítás eszméjével. Így van a szabályozási térkép ügyével, amelyre égető szükség van Csongrádon, miután itt most fog fellendülni az építkezés, ha a csatorna torkolata itt lesz. Tehát most van arra szükség, hogy az építkezésekben lássuk a jövő terveit — ne pedig milliókat kelljen majd fizetni azért, hogy utcáink szépek, egyenesek legyenek s a vasúthoz legyen nyitva egy legrövidebb utca a Zrínyi-utcától át- vágva a közkörház telke mellett, vagy éppen ezen a telken keresztül.

Most hogy a vízvezeték ügye általánossá lett téve, fogja látni a lakosság, hogy mekkora áldás a közegészségi és tűzbiztonsági szempontból is a városra a vízvezeték. A vízbőség tette a felvidéki városokat széppé, ahol a porfelhők helyett gyönyörű fasorokat, öntözött díszkerteket, sétatereteket láthat a lakosság és élvezheti a tiszta, az áldott jó levegőt.

A tüdővész és trachoma rohamos terjedése az Alföldnek valósággal egyik legnagyobb átká, egyiptomi csapása.

Az előljáróság tehát dicséretes mozgalmat fejtett ki, mikor Kovács Elemér jegyző javaslatára, a belügyminiszterium közegészségügyi ügyosztályához fordult a vízvezeték és csatornázás ügyében szakvéleményért, ahol nemcsak a legnagyobb örömmel fogadták Csongrád törekvését, mint amely város ugyanis a víziutak hálózatának központjává fog lenni: hanem tekintve e város haladásához fűzött országos érdekeket, megígérték, hogy a terveket és költségvetést teljesen ingyen elkészítik s ha nagyon óhajtaná a város, hát az utcaszabályozási tervet is egy füst alatt megcsinálnák.

De úgy tudjuk, hogy a lejtmezés munkálatait már elkészítette a város. Ha ez igaz, akkor a szabályozási térkép munkájának háromnegyed része meg van csinálva, s a csatornázás és vízvezeték terveinek munkálatainak felerésze már kész van ezzel, s hogy Csongrád városra nézve mit jelentene ez a két dolog? azt csak akkor látnák meg polgártársaink, mikor egyszer azt vennék észre, hogy ide özőnik a katonaság, s egyik kaszárnyát a másik után építi az állam, amelyeket az egészségügyi igényeknek megfelelőbb városokba helyez el katonáit, nem pedig a trachomás és tüdővész alföldi városokba, amelyekbe nem jön be semmi pénzforrás.

— **Oltáregyleti kiállítás Vacon.** A váci megyés püspök úr szeptember 1-én nyitotta meg azon kiállítást, melyen a hívek filéireiből beszédett egyházi ruhák és szerek közszemlére kitétetnek. Az ez ügyben fáradozó hölgyeket maga köré gyűjtötte és megható beszédet tartott hozzájuk palotájában. Városunkból plébánosunkkal Faragó Antalné, dr. Szarka Mihályné és Kovács Elemérné úrnők és több buzgó asszony utazott fel Váca a lélekemelő ünnepre.

— **A mértékhitelítés** minthogy Boér Sándor eltávozott, szünetel. A hordók hitelítéséről azonban olyképp gondoskodott az előljáróság, hogy László Ignác s. jegyzőt akinek erre képesítése is van, bizta meg ideiglenesen a mértékhitelítéssel. Ha értesülésünk nem felelne meg a valóságnak, úgy mégis intézkedni kell, hogy fennakadás ne legyen.

— **Piaci drágaság.** Dacára annak, hogy már évek óta nem volt oly bő termés, mint ez évben, de legkivált a takarmányfelek igen bőséges termést adtak, mégis úgyszólván nap-nap után drágább a piac. Valóban kétségbeesítő állapot, ha elgondoljuk, hogy hová fog ez fejlődni. Nem túlozunk, mert tapasztalásból mondjuk, hogy Budapesten 3 krajcárért adnak egy tojást, míg nálunk 20 fillérért háromat. Végig szánhatnánk eképpen minden árucikknek, de arra nincs terünk és hogy mi módon segítsünk ezen a vizsás állapoton, efelől bővebben fogunk még értekezni, amikor majd konkrét javaslatokkal fogunk előállni. Most csak a húsdrágaságra akarunk megjegyzéseket tenni. Nem kell erre a körülményre fölhívni a figyelmet, hiszen mindenki tapasztalja, aki hússal él, hogy nincs olyan hónap, hogy a mérsárosok ne emelnek a húsarakat. Miért teszik ezt? Hiszen marha elég van, takarmány bővében termelt, mégis, tegye bár, de akkor ne mérjenek esontot és ne adják 70 krajcárért az úgynevezett kneiphúst. Más városokban külön kneipszékek vannak, itt meg borjúhús alakjában mérik a kneipokat, melyeknek se zsírt, se tápláló alkotórészt tartalmazó húruk nincsen. Ha a hatóság vagy egyesek elolvassák e sorokat, bizonyára azt mondják, hogy igen, szóról-szóra igaz, de orvoslást ki nyújt? A hatóság azonnal gondoskodjék, hogy a szabályzatnak megfelelő húst mérjenek és a kneipok vágását szüntessék be.

Teringettét, — mondotta magában, mikor végigterült a pad párnáin, — kár, hogy professzionátus zsebmetsző. Olyan csinos, s amellet jó szíve van. Mindegy, a földolog, hogy biztonságban van a pénzem.

Már a budapesti határban dübörgött a vonat, mikor Selmei fölébredt. Egyedül volt, az utitársnó eltűnt. Első dolga volt a mellénye zsebébe nyúlni s kivenni a pénztárcát. Rendben volt . . . A pénz benne érintetlenül. Visszatette a tárcát s a zakkója zsebébe nyult, hogy a bajszkefét kivége. Valami papirosfelét talált a zsebében. Egy borítékot. Kivette és felbontotta. Három darab tizes volt benne s egy papiroson néhány sor: „Az elvált asszony, az elvált férfinak.”

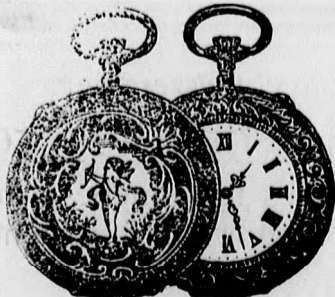
Selmei nyugtalanul nézte a három bankjegyet. Mit csináljon vele?

— A legnagyobb disznóság lenne, ha zsebretenném . . . És mégis, nem tehetek mást. A körülmények . . .

Zsebrevagta a pénzt s elgondolkozott.

— Most már azt szeretném tudni, hogy ki ez a nő: zsebmetsző, vagy angyal? Nem tudom. De olyan bajos megismerni az embereket a vasúton. . . .

Zöldi Márton.

SZÖLLÖSY BALÁZS

Kossuth-tér.

CSONGRÁDON

ÓRAS ÉS ÉKSZERÉSZ

Kossuth-tér.

Ajánlja dúsán felszerelt raktárát a leg-
dívatosabb és remek kivitelű ékszerekben,
Ekszer- és órajavítások mindenkor a leg-
jutányosabb árban, pontosan és lelkiis-
továbbá mindennemű fali- és zseborákban. meretesen eszközöltetnek.

Elvállalja beszélőgépek pontos javítását. — Régi aranyat és ezüstöt vesz és becserél.

Minden tőle vett áru-
ért és általa eszkö-
zölt javításért 5 évi
jótállást vállal.

